

רע"פ 1529/18 - חי ליבני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 1529/18

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: חי ליבני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה בע"פ 25887-08-17 שניתן ביום 4.1.2018 על ידי כב' השופטים ברכה בר-זיו, כמאן סעבד ואבי לוי

בשם המבקש: בעצמו

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופטת אב"ד ב' בר-זיו והשופטים א' לוי ו-כ' סעב) בע"פ 25887-08-17 מיום 4.1.2018, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על הכרעת דינו של בית משפט השלום בחיפה (כב' סג"נ א' קנטור) בת"פ 29603-01-13 מיום 30.4.2017.

רקע והליכים קודמים

1. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של ניסיון תקיפה סתם, לפי סעיפים 379 ו-25 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). על-פי עובדות כתב האישום, ביום 9.9.2012 בסמוך לשעה 23:35, המבקש הבחין במתלונן (בן זוגה של גרושתו) יוצא מדירת גרושתו. במעמד זה ניסה המבקש לתקוף את המתלונן בכך שרץ לעברו תוך שהחזיק בקבוק זכוכית, והניף אותו כרוצה לפגוע בו. שוטר שהבחין במעשה ניגש אל המבקש ונטל מידיו את בקבוק הזכוכית.

בנוסחו המקורי, כתב האישום ייחס למבקש עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, אך כחלק מניסיון להגיע להסדר ובהמלצת כב' השופטת הבכירה י' אבירם, בפניה נערך דיון מוקד, שונתה העבירה לניסיון תקיפה סתם.

2. לאחר ניהול הליך הוכחות, הורשע המבקש ביום 30.4.2017 בעבירה של ניסיון תקיפה סתם. בית משפט השלום קבע כי עובדות כתב האישום הוכחו מעבר לספק סביר וציין כי עדויות עדי התביעה היו אמינות והציגו מסכת עובדתית המאפשרת קביעת ממצאים עובדתיים פוזיטיביים. ביחס לעדות המבקש עצמו, בית המשפט קבע כי גרסתו הייתה מתחמקת, מתפתחת, לא נתמכה בראיות, ואף חיזקה בחלק מהותי את גרסת עדי התביעה בכלל, ואת גרסת המתלונן בפרט.

בפן המשפטי, נקבע כי הוכח שהמבקש רץ לעבר המתלונן תוך שהניף לעברו בקבוק זכוכית, וגם אם העבירה לא הושלמה, לא ניתן להגדיר את מעשיו כ"הכנה בלבד". כן נדחתה טענת המבקש לפטור עקב חרטה. כמו כן, נדחתה טענת המבקש לתחולת סייג של זוטי דברים לפי סעיף 34 לחוק העונשין. עוד צוין כי ממכלול הנסיבות עולה כי האירוע היווה הסלמה של מערכת היחסים העכורה בין המבקש לגרושתו אליה נקלע המתלונן, ואין לקבוע כי מדובר במעשה קל ערך.

לאחר מתן הכרעת הדין ולאחר שמיעת הטיעונים לעונש, גזר בית משפט השלום על המבקש עונש של מאסר על תנאי לתקופה של 45 יום למשך שנתיים, לבל יעבור עבירת אלימות נגד גופו של אדם, לרבות ניסיון.

3. המבקש לא השלים עם פסק הדין והגיש ערעור לבית המשפט המחוזי. תחילה, הוגשו נימוקי הערעור בידי המבקש עצמו, שהקיפו את כל חלקי פסק הדין של בית משפט השלום – הכרעת הדין, גזר הדין, הקביעות העובדתיות וממצאי המהימנות. משכך, ועל מנת להבטיח ייצוג הולם לטענותיו, הורה בית המשפט המחוזי על מינוי סנגור מטעם הסנגוריה הציבורית.

במהלך הדיון בערעור, צומצם גדר המחלוקת לטענת הסייג בדבר זוטי דברים. על כן, בית המשפט המחוזי ציין כי מקובלים עליו ממצאי העובדה של בית משפט השלום ואין הם עוד נתונים במחלוקת.

בפסק דין מפורט ומנומק מיום 4.1.2018, בחן בית המשפט המחוזי טענת סייג של זוטי דברים, וקבע כי המבקש אינו ראוי לפטור מאחריות פלילית בשל סייג זה. בית המשפט ציין בהקשר זה, בין היתר, כי לא ניתן להגדיר את מעשה המבקש כ"קל-ערך", וכי האינטרס הציבורי מחייב טיפול פלילי באירוע. בית המשפט אף ציין כי לא נעלמה מעיניו העובדה כי למבקש אין עבר פלילי, אך ציין כי המבקש לא קיבל אחריות על מעשיו ולא הביע צער או התנצל על המעשה. על כן, דחה בית המשפט את הערעור והותיר את פסק-דינו של בית משפט קמא על כנו.

4. על פסק דין זה הוגשה בקשת רשות הערעור שלפניי. יצוין כי המבקש, המייצג את עצמו במסגרת ההליך הנוכחי, ציין כי פנה לסנגוריה הציבורית בבקשה לייצגו אך הפנייה לא נענתה עד למועד הגשת הבקשה.

המבקש טוען, בין היתר, כי יש לתת לו רשות לערער שכן בקשתו מעלה מספר נושאים בעלי חשיבות ציבורית שחורגים מעניינו הפרטי, בין היתר: טענה לפיה גברים גרושים נתפסים כאויב החברה ומתויגים כעבריינים בקלות; הצורך בדיון ובהגדרה מסודרת בדבר סייג זוטי דברים; ו"חשיבות הערעור בכלל ובסדר דין פלילי בפרט". המבקש טוען כי באירוע מושא כתב האישום חלק מעדי התביעה ביצעו עבירות פליליות, וכי אי בדיקת טענות המבקש בעניין זה פוגעת בהוגנות ההליך הפלילי ובאכיפה שוויונית של החוק. המבקש שב ותוקף את קביעותיו של בית משפט השלום וחולק על המהימנות שייחס לעד התביעה. כן מלין המבקש על כך שבית המחוזי התעלם מטענותיו ולא בחן אותן לגופן, כשלשיטתו, הטענה כי הסכים לכך שהדיון יתמקד בשאלת תחולת סייג זוטי דברים בלבד אינה טענת אמת, ולאחר הדיון הוא שב ושטח את כלל טענותיו בפני בית המשפט. בשל האופן בו התנהל ההליך המשפטי, התמשכותו, והיות והמעשים נמצאים ברף התחתון של זוטי דברים, עותר המבקש לזכותו מהעבירה בה הורשע.

דיון והכרעה

5. דין הבקשה להידחות. הלכה היא כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן רק במקרים חריגים בהם הבקשה מעלה שאלה משפטיות או ציבוריות בעלת חשיבות כללית, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים להליך (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה), פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 4515/07 אבו שנב נ' מדינת ישראל (17.10.2007)) או במקרים בהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ 6487/12 דביר נ' מדינת ישראל (15.7.2013)). לא שוכנעתי כי הבקשה שלפניי מבססת עילה כאמור, שכן, בפועל, היא מתמקדת בעניינו הפרטי של המבקש גרידא. כמו כן, לא מצאתי כי נפלה בפסקי הדין טעות המובילה לעיוות דין או לאי-צדק מהותי, ודי בכך כדי להביא לדחיית הבקשה.

6. למעלה מן הצורך אתייחס בקצרה לטענות המבקש לגופן. כזכור, בית משפט השלום העדיף את גרסאותיהם של עדי התביעה שהובאו בפניו על פני גרסתו של המבקש, וקבע שגרסתו הייתה מתפתחת, מתחכמת ולא מבוססת. על בסיס זה, הורשע המבקש בעבירה של ניסיון תקיפה כלפי המתלונן. רוב טענות המבקש בבקשה שלפניי נוגעות לממצאי עובדה ומהימנות שקבע בית משפט השלום, בהם אין דרכה של ערכאת הערעור להתערב. המבקש הלין על כך שבית המשפט המחוזי לא דן בטענות אלו. כזכור, בית המשפט המחוזי הורה על מינוי סנגור למבקש, על מנת למקד את טענותיו ולהבטיח לו ייצוג משפטי הולם, ובמהלך הדיון הסכים המבקש הן באמצעות בא-כוחו והן בעצמו כי הערעור יתמקד בשאלת תחולת סייג זוטי דברים בלבד (ראו שורות 2-4 לפרוטוקול הדיון מיום 7.12.2017). בהקשר זה נקבע כי עניינו של המבקש אינו מתאים להפעלת סייג זוטי דברים, בין היתר, מכיוון שמעשי המבקש לא היו קלי ערך והמבקש לא לקח אחריות על מעשיו. לא למותר לציין כי בטרם ניתן פסק הדין, בית המשפט הציע להפנות את המבקש לשירות המבחן כדי לשקול את ביטול ההרשעה והטלת עונש ללא הרשעה, והצעה זו נדחתה על-ידי המבקש מטעמיו (עמ' 5 לפסק-דינו של בית המשפט המחוזי). בהיעדר רלוונטיות, לא מצאתי להתייחס לשאר טענותיו של המבקש.

7. סוף דבר, הבקשה למתן רשות ערעור נדחית.

ניתנה היום, כ"ז בסיון התשע"ח (10.6.2018).

עמוד 3

ש ו פ ט
